

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/219/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315206854
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2315206854.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej vo veci žalobcu: I. R., nar. XX. Y. XXXX, trvalo bytom L. XXX/XX, J., zastúpeného splnomocnenkyňou: ADVOKA, s.r.o., Komárnická 36, 821 02 Bratislava, IČO: 44 449 615, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, za účasti intervenienta na strane žalobcu: H. H., nar. X. Y. XXXX, trvalo bytom Q. L. s. č. XXXX, zastúpeného splnomocnenkyňou: ADVOKA, s.r.o., Komárnická 36, 821 02 Bratislava, IČO: 44 449 615, o náhradu škody a iné, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo 16. apríla 2018 č. k. 10C/318/2015-300, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietajúcej žalobu o zaplatenie ušlého zisku v sume 38.830,84 eur a o zaplatenie náhrady nákladov v sume 656,94 eur spojených s predbežným prerokovaním nároku žalobcu na náhradu škody potvrdzuje s tým, že nariaďuje súdu prvej inštancie opravu úvodnej časti napadnutého rozsudku správnym označením žalovaného a splnomocnenkyne žalobcu i intervenientky.

II. V napadnutej časti zamietajúcej žalobu o zaplatenie ušlého zisku v sume 3.530,12 eur a o zaplatenie nemajetkovej ujmy 16.000 eur a v napadnutej časti náhrady trov konania rozsudok súdu prvej inštancie ruší a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol; II. návrh na prerušenie konania zamietol; III. žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania, ktorú sumu určenú samostatným uznesením je povinný zaplatiť žalobca žalovanému do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 2 a 3, § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „NZoZŠ“ alebo „nový zodpovednostný zákon“) a poukazom na zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu v znení neskorších predpisov.

Vecne dôvodil, že žalobca si žalobou podanou na súd 30.3.2015 uplatnil proti žalovanému zaplatenie ušlého zisku vo výške 42.360,96 eur, zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 16.000 eur a náhradu nákladov spojených s predbežným prerokovaním nároku žalobcu na náhradu škody vo výške 656,94 eur. Žalobu skutkovo vymedzil tak, že na súde prvej inštancie sa proti nemu viedlo exekučné konanie od roku 1997 do roku 2014 na základe platobného rozkazu Okresného súdu Galanta sp. zn. 1 Rob 778/1996 z 20.9.1996, počas tejto doby žalobca nemohol disponovať svojim majetkom, vo svojom okolí pôsobil ako neplatič, nereseriózna osoba. V čase začatia exekúcie žalobca bol vo veku 25 rokov, žil u svojej mamy v malom trojizbovom byte. Nachádzal sa v trvalom strese v dôsledku čoho sa mu poškodil

trojklanný nerv, takmer tri mesiace mal zdeformovanú tvár, musel byť hospitalizovaný v nemocnici. Na základe tejto skutočnosti mu vznikla škoda, a to ušlý zisk a nemajetková ujma. Pri výpočte ušlého zisku žalobca vychádzal z inkasa minimálnej mzdy od januára 1998 do januára 2014, čo predstavuje 16 rokov, t. j. $220,63 \times 12 \text{ mesiacov} \times 16 \text{ rokov} = 42.360,96 \text{ eur}$. Nemajetkovú ujmu vypočítal ako 16 rokov neefektívnej činnosti OS v Galante á 1.000 eur = 16.000 eur. Žalobca dal do pozornosti výrazný a ťažko reparable moment masívneho poškodenia jeho dobrého mena, povesti, osobnej integrity, moment dlhoročného stresu, pocity frustrácie, ako aj stratu dôvery, teda jedná sa o morálnu ujmu. Vzhľadom na túto skutočnosť žalobca podal sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky /ďalej len ústavný súd/, ktorý jeho sťažnosti vyhovel a na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky podal návrh na predbežné prerokovanie podľa § 15 NZoZŠ, avšak bezvýsledne. Právne žalobu odôvodnil NZoZŠ a § 420 Občianskeho zákonníka.

H. H. návrhom zo 7.10.2015 deklarovala svoj záujem vstúpiť do konania v pozícii vedľajšej účastníčky z dôvodu jej právneho záujmu na výsledku konania.

Žalobca návrhom z 30.9.2016 predložil návrh na prerušenie konania s tým, aby súd predložil Súdnemu dvoru Európskej únie nasledovnú prejudiciálnu otázku: je v justičnej praxi Slovenskej republiky prípustné - v podmienkach platného znenia ZoZVM a CSP - prípustné, aby všeobecné súdy eliminovali judikatúru ESĽP- Konkrétne judikát ESĽP (Angelina Apicella proti Taliansku /Application no. 64890/01/) o silnej, hoci vyvrátiteľnej domnienke (strong but rebuttable presumption), že neprimeraná dĺžka súdneho procesu /procesu poznamenaného až extrémnymi prieťahmi (preukázateľne podľa konkrétneho nálezu ÚS SR)/ znamená pre účastníka morálnu ujmu a že v tomto ohľade sa nevyžadujú žiadne dôkazy.

Žalovaný nesúhlasil s prerušením konania z dôvodu, že civilné sporové konanie je ovládané zásadou iura novit curia /súd pozná právo/, teda právne predpisy nemôžu byť predmetom dokazovania, žalobca musí akceptovať skutočnosť, že domnienka o tom, že neprimeraná dĺžka konania znamená vznik morálnej ujmy je vyvrátiteľná a je pochopiteľné, že z pohľadu žalovaného je možné argumentovať v prospech vyvrátenia tejto domnienky.

Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť, nakoľko nárok žalobcu neuznáva. Nárok na náhradu ušlého zisku žalovaný neuznal, pretože žalobca pri podaní návrhu na predbežné prejednanie si uplatnil inú výšku ušlého zisku ako pri podaní žaloby, čo nie je možné, pretože podmienka predbežného prerokovania je splnená, len ak v oboch konaniach si poškodený uplatňuje rovnaký nárok, a to v rovnakom rozsahu a z rovnakého titulu. V návrhu na predbežné prerokovanie si žalobca uplatnil z tohto titulu 3.530,12 eur a v súdnom konaní žiada priznať 42.360,96 eur. K nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sa žalovaný vyjadril tak, že túto náhradu nie je možné priznať automaticky. Podľa jeho názoru ústavným súdom bola žalobcovi v roku 2014 priznaná suma 2.500 eur ako primerané zadostučinenie. Pokiaľ ústavný súd považoval túto sumu za primeranú neexistuje žiaden rozumný dôvod domnievať sa, že žalobcovi patrí ďalšia finančná čiastka. Okrem toho žalovaný namietal neexistenciu príčinnej súvislosti medzi úradným postupom a vznikom škody na strane žalobcu. Nárok na náhradu trov súvisiacich s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody žiadal zamietnuť z dôvodu, že zákon č. 514/2003 Z. z. tento nárok vylučuje.

Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu veci, podľa ktorého žalobca a intervenient podali ústavnú sťažnosť na ústavný súd prostredníctvom právneho zástupcu proti porušovaniu základných práv a slobôd podľa § 46 a nasl. v spojení s čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky. Nálezom ústavného súdu z 19.3.2014 č. k. I. ÚS 749/2013-32 ústavný súd rozhodol, že 1. základné právo I. R. a H. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 8Er/1188/1997 porušené bolo, 2. Okresnému súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 8Er/1188/1997 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov, 3. I. R. a H. H. priznáva primerané zadostučinenie každému po 2.500 eur, ktoré je Okresný súd Galanta povinný vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu, 4. I. R. a H. H. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 529,64 eur, ktorú je Okresný súd Galanta povinný vyplatiť na účet ich právnej zástupkyne JUDr. Jany Fridrichovej, Advokátska kancelária, Jakubovo námestie 9, Bratislava, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu, 5. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje. Ústavný súd rozhodol na základe sťažnosti po tom, ako zistil, že okresný súd porušil zákonné povinnosti dané mu právnymi predpismi a konanie bolo poznačené ako celok neprimeranou dĺžkou konania, neefektívnosťou a nesústredenosťou. Okresný súd vykonával mechanicky jednotlivé administratívne úkony, ale vec meritórne neposudzoval. Postupom okresného súdu už len z dôvodu celkového trvania konania /viac ako 16 rokov/ došlo u sťažovateľov k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovatelia v sťažnosti žiadali priznať primerané finančné zadostučinenie každému po 16.000 eur. Ústavný súd pri prerokovaní tejto výšky vychádzal zo zásady spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý finančné zadostučinenie

podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. V danom prípade ústavný súd považoval priznanie sumy vo výške 2.500 eur každému za primerané. Žalobca 27.8.2014 predložil Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „MS SR“) žiadosť na predbežné prerokovanie podľa § 15 NZoZŠ. MS SR oznámilo žalobcovi listom z 21.1.2015, že žiadosti nebolo vyhovené, lebo nebolo preukázané splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa predmetného zákona. Žalobca predložil prepúšťiacu správu Infekčnej kliniky FN Trnava zo 7.9.2005, z ktorej vyplýva, že žalobca bol chorý s ušným nálezom, hodnoteným ako herpes auricularae. Súd na návrh žalovaného lustráciou zistil, že na súde prvej inštancie sa proti žalobcovi viedlo 20 exekučných konaní v rozpätí rokov 2003 až 2015.

Na základe zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie vec právne uzatvoril tak, že v danom prípade predmetom konania bol nárok žalobcu na priznanie nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla následkom nesprávneho úradného postupu a prietahov v konaní súdu prvej inštancie sp. zn. 8Er/1188/1997, ktorú skutočnosť konštatoval aj ústavný súd Nálezom č. k. I. ÚS 749/2013-32 z 19.3.2014. Podľa nálezu ústavného súdu prietahy v konaní trvali od roku 1997 do 14.1.2014, kedy bolo exekučné konanie zastavené. K prietahom v konaní došlo za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., účinného do 30. júna 2004 a v ďalšom období za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z., účinného od 1. júla 2004. Ak prietahy v konaní vznikli za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. a trvali do doby po nadobudnutí účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. je potrebné rozhodnúť podľa tohto zákona.

Žalobca si uplatnil v konaní škodu, a to ušlý zisk a nemajetkovú ujmu. Súd prvej inštancie dôvodil, že v danom prípade nie je možné žalobcovi priznať ušlý zisk, pretože žalobca v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku si uplatnil náhradu ušlého zisku vo výške 3.530,12 eur a v súdnom konaní si uplatnil ušlý zisk vo výške 42.360,96 eur a podľa § 16 ods. 4 NZoZŠ pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný, ktorú požiadavku žalobca nesplnil. Žalobca tento omyl vysvetľoval administratívnou chybou pri počítaní, keď základ nároku nebol vynásobený mesiacmi, ale len rokmi. Podľa názoru súdu sa v danom prípade nejednalo o zjavný omyl spočívajúci pri počítaní alebo písaní, pretože pokiaľ by žalobca základ nároku nevynásobil aj mesiacmi uplatnil by si sumu 3.530,08 eur /220,63 x 16 = 3 530,08/ a nie ako si túto náhradu žalobca uplatnil pri predbežnom prerokovaní vo výške 3.530,12 eur, čo by mohlo znamenať chybu pri počítaní. V tomto smere súd uviedol, že žalobca v konaní o predbežné prerokovanie bol zastúpený právnym zástupcom a nič mu nebránilo, aby svoj omyl opravil. Z tohto dôvodu súd nárok žalobcu na ušlý zisk zamietol.

Súd prvej inštancie bol názoru, že prietahy v konaní pre poškodeného môžu znamenať i materiálnu ujmu. Dôsledkom každého porušenia základného práva garantovaného Ústavou Slovenskej republiky je určitá ujma. V prípade nemajetkovej ujmy súd v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva predpokladá, že existuje silná, hoci vyvrátená domnienka, že roky trvajúce konania na súde môžu mať za následok priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Priznanie nemajetkovej ujmy však nemôže byť automatické. Pokiaľ žalobca chcel byť úspešný v konaní musel jednoznačne preukázať, že spôsobenú ujmu nie je možné odstrániť inak ako priznaním náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. V tomto smere žalobca neuniesol dôkazné bremeno spočívajúce na jeho strane. Žalobca pri podaní ústavnej sťažnosti si uplatnil priznanie primeraného zadostučinenia vo výške 16.000 eur. Ústavný súd z titulu uplatneného nároku žalobcovi priznal primerané zadostučinenie vo výške 2.500 eur. Pri určení tejto výšky ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Pri zodpovednosti štátu za škodu musia byť splnené všetky podmienky, a to: a/ nesprávny úradný postup súdu, b/ vznik škody a c/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a vznikom škody. Žalovaný namietal neexistenciu príčinnej súvislosti ako základného predpokladu pre úspech žalobcu v konaní. Žalobca príčinnú súvislosť preukazoval dlhotrvajúcim exekučným konaním a dôsledkami pre žalobcu. Súd zistil, že proti žalobcovi sa okrem predmetnej exekúcie viedlo ďalších 20 exekučných konaní v rokoch 2003 až 2015. Žalobca poukazoval na svoj vek v čase začatia predmetnej exekúcie, okolnosti nemožnosti podnikania, ktoré skutočnosťou vyvolávali pre žalobcu stres, z ktorého dôvodu ochorel. Je nesporné, že akékoľvek súdne konanie je pre stranu stresujúce. Exekučné konanie sa viedlo neprimerane dlhú dobu v zmysle konštatovania ústavného súdu, za ktorú skutočnosť bolo žalobcovi priznané primerané zadostučinenie. Skutočnosť, že žalobca v dôsledku exekúcie nemohol podnikat' alebo sa zamestnať žiadnym dôkazom nepreukázal. Tiež nepreukázal, že v dôsledku práve tohto exekučného konania bol hospitalizovaný v nemocnici v roku 2005, keď súd zistil, že od roku 2003 sa proti žalobcovi viedli ďalšie exekučné konania. Žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a vznikom škody, čo bol dôvod na zamietnutie nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Súd nárok žalobcu na náhradu trov súvisiacich s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody zamietol podľa § 18 ods. 3 NZoZŠ, pretože tento nárok je zo zákona vylúčený.

Žalobca v priebehu konania žiadal konanie prerušiť z dôvodu vyššie opísaného, súd prvej inštancie návrh na prerušenie konania zamietol, pretože platí zásada iura novit curia, a teda právne predpisy nemôžu byť predmetom dokazovania. Súd pozná judikát Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Angelina Apicella proti Taliansku, z ktorého vyplýva, že existuje silná, ale vyvrátiteľná domnienka, že neprimeraná dĺžka súdneho konania znamená pre účastníka ujmu a že žiadne dôkazy sa v tomto smere nevyžadujú. V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP, vecne dôvodil plným úspechom žalovaného v spore.

2. Proti tomuto rozsudku, zjavne iba voči jeho výrokom I. a III. (o zamietnutí žaloby a o priznaní žalovanému náhrady trov prvoinštančného konania), podal včas odvolanie žalobca, s návrhom na jeho zrušenie v napadnutej časti a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodil, že v žalobe a jej doplnujúcich podaniach predložil súdu prvej inštancie svoj postoj i detailnú právnu analýzu témy. Postupom času boli totiž čoraz zrejmejšie dezorientácia involvovanej sudkyne a/ alebo jej manifestovaná nechuť vyhovieť takémuto typu žaloby. Pokiaľ súd prvej inštancie v neprospech žalobcu v napadnutom rozsudku uviedol, že v priebehu rokov 2003 až 2015 sa voči nemu viedlo 20 exekúcií, žalobcovi sa javí, že tým ho súd mienil diskreditovať, úplne bokom totiž ostal fakt, že jeho insolventnosť vyvolala nezákonne iniciovaná exekúcia v roku 1997 - tá, ktorá je esenciou aféry.

Žalobcom požadovanú ujmu, rátanú ako ušlú mzdu za 16 rokov × 12 mesiacov v roku × 220,63 eur minimálnej mzdy mesačne mu súd odmietol priznať s odôvodnením a/ že žalobca v rámci predbežného prerokovania žiadal čiastku 3.530,12 eur a b/ v konaní nárokovaných 42.360,96 eur nebolo predpokovaných s MS SR, teda radšej súd prvej inštancie žalobcovi nepriznal nič.

Satisfakciu za nemajetkovú ujmu (16 tis. eur) sa súd prvej inštancie rozhodol mu nepriznať a/ lebo čosi už dostal od ÚS SR a nie je rozumný dôvod domnievať sa, že by žalobcovi mala patriť ďalšia finančná čiastka, b/ predmetná exekúcia ho síce mohla stresovať, no ale veď potom bol aj pod mnohými ďalšími exekúciami - takže „akosi si vlastne už musel zvyknúť“, c/ že by žalobca bol hospitalizovaný v dôsledku exekúcie to nepreukázal, d/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom OS v Galante v konaní sp. zn. 8Er/1188/97 a vznikom škody na strane žalobcu on ako žalobca tiež nepreukázal. Teda vlastne žalobca nepreukázal nič. Súd prvej inštancie v neprospech žalobcu vyslovil reálne záver, že žalobca bol 17 rokov pod hrozbou a tlakom nezákonnej exekúcie (prítom v značnej hodnote). Súd prvej inštancie pozná sentenciu z rozhodnutia ECHR (kauza Angeliny Apicella proti Taliansku, Application no. 64890/01), že neprimeraná dĺžka súdneho konania spôsobuje účastníkovi morálnu ujmu. To je vyvrátiteľná domnienka = kto a ako túto domnienku (svedčiacu v prospech žalobcu) vyvrátil, necháva súd prvej inštancie bez akéhokoľvek komentára. Žalobca je názoru, že v predmetnej kauze bolo ním všetko mohutne povedané a napísané, podopreté dokonca autoritou ECHR, no každé jeho slovo zjavne išlo do hluchých uší. Vytkol súdu prvej inštancie, že porušil zákonnú, ba až ústavnú právne garantovanú povinnosť všeobecného súdu súdne rozhodnutie dostatočne odôvodniť, v ktorej rovine sa treba konzekventne opierať o Ústavu Slovenskej republiky, základné články CSP a Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd. ÚS SR stojí pevne na báze, že podstatnou súčasťou právnych záruk v súdnom konaní je aj právo na logické, spravodlivé a zákonné odôvodnenie rozhodnutia a v tejto súvislosti poukázal na jeho rozhodnutia I. ÚS 146/2008 a I. ÚS 114/2018. Významnú úlohu v procese hodnotenia dôkazov (čl. 15 a § 191 ods. 1 CSP) zohráva vnútorné presvedčenie súdu, ktoré však nesmie predstavovať svojvôľu a nezodpovednosť súdu, ale naopak, musí sa vytvoriť na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia všetkých disponibilných dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby závery harmonizovali s pravidlami formálnej logiky. Zásada voľného hodnotenia dôkazov má teda svoje limity, jej kontrola sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 220 ods. 2 CSP. Súd musí uviesť čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, rovnako musí uviesť ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania. Súd musí stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, ako vec právne posúdil. Súd musí dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé, pretože inštitút odôvodnenia je jednou z podstatných záruk kontroly výkonu súdnej moci. Tézu, že odôvodnenie rozsudku musí byť presvedčivé, expressis verbis obsahuje spomenutý § 220 ods. 2 CSP. ESLP v súvislosti s čl. 6 ods. 1 Dohovoru formuloval viacero zásad odôvodňovania rozsudkov, z ktorých napríklad vyplýva, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sú založené (H. versus Belgicko, Application no. 8950/80). Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť s ohľadom na povahu rozhodnutí. Musí ale byť vnímaný

podľa okolností každého prípadu (Ruiz Toria, resp. Rita Hiro Balani versus Španielsko, Application no. 18064/91; Anastasios Georgiadis versus Grécko, Application no. 21522/93; Higgins et. al., Application no. 20124/92). To sa v danom prípade nestalo. Odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľné a zrozumiteľné a súd je povinný ho formulovať spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Súd je povinný navzájom si odporujúce dôkazy vyhodnotiť a potom zdôvodniť napr. prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne aj prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi vôbec odmietol zaoberať. Opomenutie v tomto smere per se zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Odvolateľ citoval z rozhodnutí ÚS SR III. ÚS 311/2007, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/2003, III. ÚS 209/2004. Protest proti výroku súdneho rozhodnutia musí byť úspešný, ak by enunciat vyvolal taký právny následok, ktorý by v podobe zákonodarcom vydananej právnej normy bol per se ústavnoprávne nonkonformný. Tento princíp je v ústavnoprávnej teórii pomenovaný ako „Schumannova veta“. Inými slovami spôsob výkladu právnej normy v každom konkrétnom prípade bude ústavne konformný len vtedy, ak a/ ani jeho zovšeobecnenie do podoby normatívneho pravidla (ktoré by bolo súčasťou tak formulovanej všeobecne záväznej právnej normy), ani b/ následné uplatňovanie by nevedlo v obdobných situáciách k porušeniu základných práv. Uplatňovanie tohto princípu pri posudzovaní ústavnosti výkladu právnej normy zabezpečuje, aby sa „neschvaľoval“ ako ústavne súladný taký spôsob výkladu právnej normy, použitie ktorého by viedlo k porušeniu ústavou garantovaných základných práv. Aplikovanie čl. 152 ods. 4 Ústavy SR zabezpečuje konzistentnosť a právnu istotu pri uplatňovaní základných ústavných práv zo strany orgánov verejnej moci. V celom procese žalobca hovoril, že v rokoch 1997 až 2014 bol doslova terorizovaný nezákonnou, ba protiústavnou činnosťou všeobecnej justície, ktorá dokonca čo do plynutia času dosiahla rozmery extrémnych prietahov. Je všeobecne známe, že ESLP zvažuje situácie a uprednostňuje spravodlivosť pred zákonnosťou. ESLP uznáva existenciu slovenského práva, ak je ale ono „obmedzené“ a kreuje na strane občana škodu, treba jeho mantinely prekročiť. Poukázal tiež na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 1955/2015 z 8.12.2015, podľa ktorého súdna judikatúra nemôže byť bez vývoja. ÚS SR recipoval názor ESLP, že len taký postup všeobecného súdnictva reflektuje potrebu transparentnosti vysluhovania spravodlivosti, ktorá je nevyhnutnou súčasťou každého justičného aktu (III. ÚS 206/2006, III. ÚS 311/2007, III. ÚS 194/2012, III. ÚS 675/2014). Len riadne odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 3MCdo/8/2011 z 9.5.2012. S uvedeným harmonizuje sentencia ÚS SR, že všeobecný súd sa v rozhodnutí musí vyvarovať tendenčnosti a sledovania len jednej línie právnych názorov, lebo taký postup môže mať za následok nepresvedčivosť rozhodnutia, ktorá môže v konečnom dôsledku skĺznuť do roviny jeho nepreskúmateľnosti a tak vyvolať účinky porušenia základného práva na súdnu ochranu k tomu sp.zn. III. ÚS 391/2009. ESLP v rozhodnutí Vilen Vetrenko v. Moldavsko (Application no. 36552/02) uviedol: „jednou z požiadaviek článku 6 Dohovoru na vnútroštátne sudy je, aby sa zaoberali všetkými najdôležitejšími argumentami vznesenými účastníkmi konania, aby výslovne uviedli dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov“. Súd prvej inštancie mal povinnosť vysvetliť, prečo oných 17 rokov nezákonnosti, ba protiústavnosti v chybnéj práci všeobecnej justície, nemalo žiadny škodlivý dôsledok na strane žalobcu. Téma zákonnosti a spravodlivosti, rozumu v práve je onnipotentná - žalobca priložil separát.

Pre esenciálne riešenie kauzy priložil žalobca výborne formulovaný rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 25Co/45/2017-165 z 9.5.2018 v analogickej veci, inak len v odvolacom konaní ho predložil celkom 5 krát - v odvolaní a v podaniach z 20.8.2018, 8.2.2019 (v tomto podaní poukázal aj na výstižne argumentovaný rozsudok OS v Nových Zámkoch č. k. 6C/185/2016-250 z 13.11.2017), 29.7.2019, 28.10.2018 a poukázal naň aj v podaní z 30.9.2019, v podaní z 24.8.2019 poukázal na Nález ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 562/2011 z 21.6.2011 a rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 236/2006, IV. ÚS 49/2006, III. ÚS 300/2006), v podaní z 3.10.2019 poukázal na rozsudok KS v Bratislave č. k. 7Co/339/2017-344 z 28.6.2019, § 18 NZoZŠ a výpočet trov konania v danej koincidencii, ktorý predložil, v podaní z 28.10.2018 poukázal na rozsudok KS v Bratislave sp. zn. 15Co/260/2017.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Žalobca v jeho podaniach opakovane poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave z 9.5.2018, č. k. 25Co 45/2017-165, ktorý predkladá so snahou dosiahnuť rovnaké rozhodnutie (zmeňujúci rozsudok) aj v jeho veci. Predmetom konania vedeného na OS Galanta pod sp. zn. 10C 318/2015 je nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle NZoZŠ, ktorý si žalobca uplatnil titulom nesprávneho úradného postupu OS Galanta ako exekučného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8Er 1188/1997, spočívajúceho v zbytočných prietahoch. Naplnenie

podmienky stanovenej § 9 ods. 2 NZoZŠ žalobca pri tom preukazuje nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 749/2013 z 19.03.2014, ktorým boli namietané prietahy v konaní konštatované. ÚS SR v odôvodnení svojho nálezu uvádza: „Vzhľadom na doterajšiu celkovú dĺžku konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 8 Er/1188/1997, ako aj naplnenie princípu spravodlivosti, zohľadniac tiež výšku požadovanej istiny (čo je v hre) ústavný súd považoval priznanie sumy 2 500 € každému zo sťažovateľov za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nepredstavuje realizáciu práva priznaného čl. 46 ods. 3 ústavy, t. j. primerané finančné zadosťučinenie nemožno stotožňovať s odškodným, s náhradou či už za skutočnú škodu alebo za ušlý zisk.“ Z citovaného je zrejmé, že ÚS SR svojim rozhodnutím mienil konečným spôsobom reparaovať stav neistoty žalobcu poskytnutím mu finančného zadosťučinenia predstavujúceho dovŕšenie ochrany porušeného práva. Zároveň však konštatoval, že pokiaľ ide o skutočnú škodu či ušlý zisk, o takomto nároku nemohlo byť rozhodované. Žalovaný už vo svojom vyjadrení k žalobe upozorňoval na skutočnosť, že žalobca si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu a z dôvodov, ktoré posudzoval ÚS SR a javí sa, že žalobca podaním žaloby vyjadruje nespokojnosť s rozhodnutím ÚS SR, ktorý mu namiesto požadovaných 16.000 eur priznal „len“ 2.500 eur. Žalovaný však takýto postup zásadne odmieta, nakoľko ak ÚS SR za primerané považoval odškodiť žalobcu konštatovaním porušenia práva a priznaním sumy 2.500 eur, neexistuje žiadny rozumný dôvod domnievať sa, že žalobcovi patrí za namietané porušenie (totožné ako v ním podanej ústavnej sťažnosti) ďalšia finančná čiastka. Žalobcovi bola dokonca poskytnutá až trojnásobná forma satisfakcie, keď ÚS SR okrem konštatovania porušenia práva a priznania finančného zadosťučinenia prikázal Okresnému súdu Galanta vo veci konať bez zbytočných prietahov. Takéto odškodnenie žalobcu možno bezpečne považovať za spravodlivé a konečné. Žalobca sa ako sťažovateľ už priznania 16.000 eur raz domáhal a ak bol v tejto časti v konaní o ústavnej sťažnosti len čiastočne úspešný, nemôže táto skutočnosť sama o sebe založiť dôvodnosť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 16.000 eur v inom konaní (podľa NZoZŠ). Priznaním akejkoľvek sumy odškodnenia nemajetkovej ujmy v tomto konaní by došlo k neprípustnej revízii nálezu ÚS SR ako najvyššieho orgánu ochrany ústavnosti v podmienkach Slovenskej republiky. Takýto postup by de facto znamenal nespravodlivosť, neústavnosť a neprípustnú svojvôľu, nech by aj bol motivovaný snahou o dosiahnutie spravodlivosti. Nemožnosť takéhoto postupu konštatoval napr. Krajský súd v Bratislave vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 14Co 53/2015 z 30.1.2018 a sp. zn. 14Co 64/2017 z 21.11.2017. Ak by aj odvolací súd v tejto veci dospel k opačnému záveru ako opakovane konštatoval Krajský súd v Bratislave, bolo by potrebné, aby boli v jeho rozhodnutí obsiahnuté postačujúce dôvody pre záver o nedostatočnosti, neprimeranosti a de facto aj nesprávnosti výšky odškodnenia poskytnutého žalobcovi Ústavným súdom SR. Ak by aj bola daná možnosť všeobecného súdu rozhodnúť o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zbytočných prietahoch v konaní v režime NZoZŠ po tom, čo už bolo priznané zadosťučinenie nálezom ÚS SR, takýto postup je možný len pri zohľadnení špecifik a podmienok stanovených samotným NZoZŠ. NZoZŠ ustanovuje základné všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za nemajetkovú ujmu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: 1/ existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, 2/vznik nemajetkovej ujmy, 3/príčiinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou nemajetkovou ujmu. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne, inak zodpovednosť štátu nevzniká. Tieto podmienky musia byť v súdnom konaní náležite preukázané, nakoľko len pravdepodobný záver o ich splnení, príp. splnení len niektorej z nich je nepostačujúci. Požiadavka na kumulatívne splnenie podmienok vzniku zodpovednosti štátu vedie k tomu, že ak nie je splnená čo i len jedna z nich, nároku na náhradu škody nemožno vyhovieť bez ohľadu na to, že sú splnené podmienky ostatné. Žalobca v konaní o nároku na náhradu škody podľa NZoZŠ nesie dôkazné bremeno, keďže je povinný preukázať všetky skutočnosti odôvodňujúce priznanie nároku na náhradu škody, t.j. preukázať splnenie zákonných podmienok vzniku nároku na náhradu škody. Citoval § 17 ods. 2 a 3 NZoZŠ, vyvodzujúc z neho, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá splnenie zákonom kvalifikovaných podmienok, pričom prípustnosť peňažnej satisfakcie je opodstatnená tam, kde 1/ konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a 2/ kde zmenšenie a vyváženie spôsobenej nemajetkovej ujmy nemožno napraviť inak, ako cestou zadosťučinenia vo forme peňažného plnenia.

V civilnom sporovom konaní je práve žalobca povinný preukázať vznik ujmy, ktorá je v zmysle konštantnej judikatúry považovaná za ujmu vzniknutú v inej, ako majetkovej sfére poškodeného, pričom cieľom poskytnutia finančnej satisfakcie nie je navrátenie do pôvodného stavu alebo poskytnutie peňažného zadosťučinenia, ale predstavuje určité spravodlivé zmiernenie následkov protiprávneho stavu. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo 273/2013 z 29.05.2014, na

rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co 129/2014-116 z 21.5.2014 a č. k. 2Co 240/2016-256 z 30.5.2018. Žalovaný poukázal aj na skutočnosť, že žalobca bol zastúpený rovnakým právnym zástupcom a jeho prípad sa skutkovo a právne podstatne neodlišoval od prípadu prejednávaneho v tomto konaní. Ústavnú udržateľnosť predmetného rozhodnutia posudzoval Ústavný súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 285/2018, v ktorom ústavnú sťažnosť proti predmetnému rozsudku odmietol z dôvodov zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedeného vyplýva, že štát nesie zodpovednosť za vzniknutú nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v prípade, ak žalobca v civilnom sporovom konaní v intenciách NZoZŠ unesie dôkazné bremeno a teda preukáže kumulatívne naplnenie všetkých vyššie uvedených zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, medzi ktoré patrí aj existencia samotnej ujmy, náhrady ktorej sa žalobca domáha. V konečnom dôsledku rovnako musí žalobca preukazovať aj vznik majetkovej škody a niet žiadneho zákonného podkladu pre záver, že v prípade nemajetkovej ujmy by mali byť podmienky pre priznanie jej náhrady odlišné. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva celkom jednoznačný záver, že pre možnosť priznania náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi absentovali predpoklady zodpovednosti žalovanej za škodu, konkrétne žalobca nepreukázal tvrdené následky nesprávneho úradného postupu a ich vzťah príčinnej súvislosti. V konaní teda neunesol bremeno dôkazu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR a inštitút náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa NZoZŠ nie sú voľne zameniteľnými inštitútmi, a to predovšetkým z pohľadu podmienok ustanovených pre ich priznanie, ako aj z dôvodu vylúčenia kolízie právomoci medzi ústavným a všeobecným súdom. Kým podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sú určené voľne, resp. určené nie sú vôbec (viď formuláciu „ústavný súd môže priznať“), v prípade nároku podľa ustanovenia § 17 ods. 2 NZoZŠ musí byť preukázaná ujma, skutočnosť, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, a skutočnosť, že ujmu nie je možné uspokojiť (odstrániť) inak. Okrem uvedeného v prípade nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa NZoZŠ, je súd pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ak je samozrejme preukázaný jej vznik, povinný prihliadať na určité kritéria (§ 17 ods. 3 a 4 NZoZŠ), ktoré majú predstavovať konkrétne a preskúmateľné hľadiská vychádzajúce z objektívne zisteného skutočného stavu veci.

Potrebu preukázania existencie nemajetkovej ujmy v konaní o náhradu škody podľa NZoZŠ konštatoval aj ÚS SR vo svojom uznesení sp. zn. IV. ÚS 1/2012 z 12.1.2012. Ako žalovaný podrobne uviedol vyššie, preukázanie vzniku nemajetkovej ujmy v konaniach v intenciách NZoZŠ je imanentným predpokladom úspechu žalobcu v takomto kompenzačnom konaní. NZoZŠ nerozlišuje nemajetkovú ujmu podľa povahy. Uvedené teda platí aj pri nemajetkovej ujme spočívajúcej v „stave právnej neistoty“ spôsobenom dĺžkou konania, ktorej náhrady sa okrem iného domáha žalobca. Konštantná súdna prax, vrátane citovaného uznesenia ÚS SR názor žalovaného potvrdzuje. V danej veci sa uskutočnili celkom 4 pojednávania, na ktorých mal žalobca priestor tvrdiť a preukázať vznik nemajetkovej ujmy, ktorej náhradu by bolo potrebné saturovať v peňažnej podobe a to nad rámec „odškodnenia“, ktoré bolo žalobcovi vyplatené už v nadväznosti na nález Ústavného súdu SR. Pojednávania 24.3.2016 sa žalobca nezúčastnil a jeho právny zástupca nepredložil žiaden dôkaz preukazujúci vznik nemajetkovej ujmy žalobcu; navrhol vypočutie žalobcu. Pojednávania 5.10.2016 sa nezúčastnil tak žalobca ako ani jeho právny zástupca (zúčastnil sa ho výlučne zástupca žalovanej). Ďalšieho pojednávania 22.5.2017 sa žalobca opäť nezúčastnil, pričom jeho právny zástupca dokonca upustil od ním navrhovaného vylúčeného výsluchu žalobcu. Ani na posledné pojednávania 19.3.2018 sa žalobca nedostavil, dostavil sa len jeho právny zástupca, ktorý zároveň výslovne uviedol, že nemajetkovú ujmu preukazovať netreba, ergo opäť nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. V predmetnom konaní, ktoré nepochybne je konaním sporovým, nedošlo v žiadnom smere k preukázaniu vzniku nemajetkovej ujmy na strane žalobcu, keď žalobca nepovažoval za potrebné vo veci ani len vypovedať, tobôž navrhovať dôkazy, ktoré by sa preukázania vzniku nemajetkovej ujmy dotýkali. Za daného stavu nemožno podľa názoru žalovaného v žiadnom prípade uvažovať o poskytnutí ďalšej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď žalobca nevyvinul žiadnu procesnú aktivitu na preukázanie jej vzniku, čím neposkytol súdu prvej inštancie žiadnu možnosť na úvahy korelujúce so znením § 17 ods. 2 a 3 NZoZŠ.

Žalovaný z opatrnosti argumentoval aj vo vzťahu k nemožnosti aplikácie rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Apicella vs. Taliansko* na vec žalobcu a to poukazom na už citovaný rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co 240/2016 z 30.5.2018, ktorý obstál aj v ústavnom prieskume. Žalobca si v konaní okrem náhrady nemajetkovej ujmy uplatnil aj nárok na náhradu ušlého zisku v sume 42.360,96 eur, ktorý odôvodnil tak, že ho zjednodušene ráta ako adekvátny možný no legitímne očakávateľný príjem v rozsahu minimálnej mzdy a to od januára 1998 do januára 2014. To, vyrátané

v prospech žalobcu predstavuje 16 rokov. Nárok je tak vypočítaný ako 220,63 eur x 12 mesiacov x 16 rokov = 42.360,96 eur..

Hoci argumentácia žalobcu v podanom odvolaní, či jeho ďalších podaniach sa náhrady majetkovej škody dotýka len marginálne (príp. vôbec), žalovaný musí z opatrnosti aj v tejto časti nepriznaného nároku uviesť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a zákonné.

NZoZŠ nebol koncipovaný ako predpis zakladajúci zodpovednosť žalovaného za akúkoľvek škodu. Žalobca majetkovú škodu v podobe ušlého zárobku vypočítava ako „možný“ príjem v rozsahu „minimálnej“ mzdy, čo samo osebe postačuje k záveru, že tento nárok je hypotetický, nereálny a nepreukázateľný. Podmienky pre zodpovednosť žalovaného za takýto typ nároku by boli dané za predpokladu, že by žalobca preukázal napr. existenciu pracovnoprávneho pomeru/živnosti, z ktorého mal pred zásahom konštantný a preukázateľný príjem a prišiel oň v bezprostrednej a priamej príčinnej súvislosti s tvrdeným zásahom. Žalobca nielenže nepreukázal tento konštantný príjem, nepreukázal ani, že nemohol dosahovať príjem po dobu trvania prietahov čo i len vo výške minimálnej mzdy. Vzhľadom k tomu ani takémuto nároku žalobcu nebolo možné vyhovieť.

4. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril tak, že opakuje svoj repertoár argumentov, ku každému z bodov obrany žalovaného už žalobca zaujal obsiahle stanoviská a situáciu detailne vyčíril. Na strane žalobcu existuje výhoda, že v obdobnej situácii už KS v Trnave rozhodol rozsudkom sp. zn. 25Co/45/2017 z 9.5.2018.

5. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov), účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutých častiach v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

6. Predmetom odvolacieho konania bolo v danom prípade posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobu v celom jej rozsahu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu 100% trov konania. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti o zamietnutí návrhu na prerušenie konania nebol napadnutý odvolaním, v tejto časti nadobudol právoplatnosť.

7. Podľa § 16 ods. 4 NZoZŠ v znení účinnom od 1.1.2013, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

V žiadosti o predbežné prerokovanie nároku z 27.8.2014, doručenej Ministerstvu spravodlivosti SR 27.8.2014, žalobca uviedol, že predkladá MS SR na predbežné prerokovanie podľa § 15 NZoZŠ svoj nárok na náhradu škody, vznikla mu škoda - ušlý zisk 3.530,12 eur a nemajetková ujma 16.000 eur, celkovo uplatňuje 19.530,12 eur. Dôvodil, že voči nemu bola vedená od r. 1997 do januára 2014 (o tomto dátume však možno hovoriť len podmienene, lebo uznesenie OS v Galante sp. zn. 8Er/1188/1997 z 9.1.2014 nie je dodnes právoplatné, spis leží od 11.4.2014 na KS v Trnave pod sp. zn. 25CoE 69/2014, pričom o trovách exekučného konania ešte nie je rozhodnuté ani len na úrovni súdu prvej inštancie) exekúcia na báze platobného rozkazu Okresného súdu Galanta sp. z. 1 Rob/778/1996 z

20.9.1996, v predmetnom kontexte je jasná, dokázaná a ostane nepochybná hrubo nezákonná, ba priamo protiústavná činnosť Okresného súdu v Galante. OS v Galante bol pri vyhodnotení podmienok exekúcie, pri jej vedení a celkovo pri organizovaní svojej práce nekonceptný, procesne neefektívny a pracoval so značnými „hluchými“ dobami, čo viedlo k celkovo ústavne neakceptovateľnej dĺžke procesu. Slová žalobcu dokumentuje Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 749/2013 z 19.3.2014.

Žalovaný v odpovedi z 24.2.2015 zn. Oznamenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody (uplatneného žalobcom podaním z 27.8.2014 ako majetková škoda 3.530,12 eur a nemajetková ujma 16.000 eur, ktoré mali byť žalobcovi spôsobené v dôsledku nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodovania Okresného súdu Galanta v konaní pod sp. z. 8Er/1188/1997 najmä neprimeranou dĺžkou konania) žalobcu vyrozumel, že žiadosť č. 34928/2015/34 bola predbežne prerokovaná v zmysle § 15 ods. 1 NZoZŠ, pričom jej nebolo vyhovené, nakoľko nebolo preukázané kumulatívne splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Súčasne mu oznámil, že predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je týmto ukončené, pričom žiadosť č. 34928/2015/34 považuje za vybavenú. Odpoveď bola právnej zástupkyňi žalobcu doručená 3.3.2015.

Súd prvej inštancie vo vzťahu k ušlému zisku, uplatnenému žalobou celkovo vo výške 42.360,96 eur, dôvodil, že nie je možné žalobcovi priznať ušlý zisk, pretože si žalobca v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku uplatnil náhradu ušlého zisku iba vo výške 3.530,12 eur a v súdnom konaní si uplatnil ušlý zisk až vo výške 42.360,96 eur a podľa § 16 ods. 4 NZoZŠ pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný, ktorú požiadavku žalobca nesplnil. K tvrdeniu žalobcu o omyle resp. administratívnej chybe pri počítaní, súd prvej inštancie uviedol, že sa nejednalo o zjavný omyl spočívajúci v chybe pri počítaní alebo písaní, pretože pokiaľ by žalobca základ nároku nevynásobil aj mesiacmi uplatnil by si sumu $3.530,08 \text{ eur} / 220,63 \times 16 = 3.530,08/$ a nie ako si túto náhradu žalobca uplatnil pri predbežnom prerokovaní vo výške 3.530,12 eur, čo by mohlo znamenať chybu pri počítaní, žalobca v konaní o predbežné prerokovanie bol zastúpený právnym zástupcom a nič mu nebránilo, aby svoj omyl opravil. Na základe týchto dôvodov nárok žalobcu na ušlý zisk zamietol.

Odvolací súd je taktiež názoru, že prípadný omyl resp. chyba žalobcu pri výpočte uplatneného nároku nemôže byť na ujmu žalovaného. V spore bolo teda jednoznačne preukázané (žiadosťou a odpoveďou na žiadosť), že žiadosťou z 27.8.2014 si žalobca uplatnil nárok na náhradu ušlého zisku iba vo výške 3.530,12 eur a žalobou v predmetnom spore uplatňuje nárok na náhradu ušlého zisku vo výške 42.360,96 eur.

Odvolací súd sa však nemohol stotožniť v celom rozsahu so záverom súdu prvej inštancie, že nie je možné žalobcovi priznať ušlý zisk (42.360,96 eur), pretože si v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku uplatnil náhradu ušlého zisku iba vo výške 3.530,12 eur a v súdnom konaní si uplatnil ušlý zisk až vo výške 42.360,96 eur, keď podľa § 16 ods. 4 NZoZŠ pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný, ktorú požiadavku žalobca nesplnil.

Odvolací súd je názoru, že práve uvedená argumentácia súdu prvej inštancie je dôvodná iba vo vzťahu k nároku na náhradu ušlého zisku prevyšujúceho sumu 3.530,12 eur, t. j. vo vzťahu k uplatnenému nároku na ušlý zisk v sume 38.830,84 eur (42.360,96 eur - 3.530,12 eur), vo vzťahu ku ktorému sa odvolací súd so závermi súdu prvej inštancie stotožňuje, v tejto časti považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny.

Vo vzťahu k sume 3.530,12 eur, uplatnenej z titulu ušlého zisku, ktorá bola riadne uplatnená v žiadosti predbežné prerokovanie nároku a neskôr zahrnutá do žaloby do celkovej sumy uplatňovaného nároku na ušlý zisk (42.360,96 eur), však odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie neobsahuje žiadnu argumentáciu, ktorá by odôvodňovala zamietnutie žaloby aj v tejto časti, a ktorú by mohol odvolací súd preskúmať.

O nepreskúmateľný rozsudok ide i vtedy, ak z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej (ako tomu bolo v danom prípade). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má obsahovať, aké zistenia z konkrétnych dôkazov boli vyvodené a aký majú význam z hľadiska hmotného práva. V odôvodnení rozhodnutia má súd náležite vysvetliť, ako sa vysporiadal s rozhodujúcimi a zistenými skutočnosťami a na akom základe prijal právne závery. Preto ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03).

Zákon (§ 220 CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozsudku obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany strán sporu i vyššieho súdu, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku mal uviesť súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyložiť, ktoré skutočnosti mal preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval a posúdiť zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

V odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti veci samej o zaplatenie ušlého zisku 3.530,12 eur absentoval argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať. Odôvodnenie nepriznania uvedenej sumy nezodpovedalo vyššie uvedeným požiadavkám, kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Rovnaký záver (o nepreskúmateľnosti a nedostatočnosti odôvodnenia rozsudku) sa vzťahuje aj na zamietajúcu časť napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy 16.000 eur, v ktorej časti absentoval dostatočný argumentačný základ, ktorý by mohol byť predmetom prieskumu odvolacieho súdu. Súd prvej inštancie v odôvodnení tejto časti jeho rozhodnutia uviedol, že nespochybňuje judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej existuje silná, hoci vyvrátiteľná domnienka, že roky trvajúce konania na súde môžu mať za následok priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Bol však názoru, že priznanie nemajetkovej ujmy nemôže byť automatické, pokiaľ žalobca chcel byť úspešný v konaní musel jednoznačne preukázať, že spôsobenú ujmu nie je možné odstrániť inak ako priznaním náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, v tomto smere však žalobca podľa súdu prvej inštancie neunesol dôkazné bremeno spočívajúce na jeho strane. Ďalej dôvodil, že žalobca si pri podaní ústavnej sťažnosti uplatnil priznanie primeraného zadostučinenia vo výške 16.000 eur, Ústavný súd SR mu priznal primerané zadostučinenie vo výške 2.500 eur, keď pri určení tejto výšky ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Uviedol tiež, že žalovaný namietal neexistenciu príčinnej súvislosti ako základného predpokladu pre úspech žalobcu v konaní, žalobca príčinnú súvislosť preukazoval dlhotrvajúcim exekučným konaním a dôsledkami pre žalobcu, súd prvej inštancie zistil, že proti žalobcovi sa okrem predmetnej exekúcie viedlo ďalších 20 exekučných konaní v rokoch 2003 až 2015, žalobca poukazoval na svoj vek v čase začatia predmetnej exekúcie, okolnosti nemožnosti podnikania, ktoré skutočnosti vyvolávali pre žalobcu stres, z ktorého dôvodu ochorel, súd prvej inštancie považoval za nesporné, že akékoľvek súdne konanie je pre stranu stresujúce, exekučné konanie sa viedlo neprímerane dlhú dobu v zmysle konštatovania ústavného súdu, za ktorú skutočnosť bolo žalobcovi priznané primerané zadostučinenie. Skutočnosť, že žalobca v dôsledku exekúcie nemohol podnikáť alebo sa zamestnať žiadnym dôkazom nepreukázal, tiež nepreukázal, že v dôsledku práve tohto exekučného konania bol hospitalizovaný v nemocnici v roku 2005, keď súd prvej inštancie zistil, že od roku 2003 sa proti žalobcovi viedli ďalšie exekučné konania. Súd prvej inštancie zdôvodnil zamietnutie nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch aj tým, že žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a vznikom škody.

Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy 16.000 eur, v ktorej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol, odvolací súd uvádza, že bolo možné sa stotožniť s názorom súdu prvej inštancie, že žalobcu v spore zaťažovalo dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať

(aspoň v základnom rozsahu) skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vznikla nemajetková ujma, na ktorej reparáciu je potrebné priznať aj náhradu v peniazoch. Finančná kompenzácia nemajetkovej ujmy je totiž dôvodná iba v prípade, že nie je postačujúce morálne zadosťučinenie. Odvolací súd uvádza, že peňažné zadosťučinenie priznané žalobcovi Nálezom Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 749/2013-32 z 19.3.2014, je nárokom, ktorý s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy podľa NZoZŠ nemožno stotožniť. Ústavný súd SR konštatuje porušenie práva sťažovateľa, neprimerané prieťahy v konaní a priznáva v prípade potreby poškodenej strane spravodlivé zadosťučinenie v inom kontexte ako slovenský všeobecný súd, ktorý rozhoduje o náhrade nemajetkovej ujmy podľa NZoZŠ. V konaní pred Ústavným súdom SR bola žalobcovi v konaní o jeho sťažnosti poskytnutá nielen nepeňažná satisfakcia, vo forme konštatovania porušenia práva, ale aj satisfakcia peňažná. Žalobca však v predmetnom spore tvrdil tak závažnú nemajetkovú ujmu (následky), v prípade ktorej na poskytnutie dostatočného zadosťučinenia podľa neho nepostačovalo samotné konštatovanie porušenia práva, morálne zadosťučinenie, ale je namieste finančná kompenzácia nemajetkovej ujmy, keďže nie je možné ju uspokojiť inak.

Súd prvej inštancie síce citoval ust. § 17 ods. 2 a 3 NZoZŠ, ale ho nevyložil, nevysporiadal sa s hypotézou tejto právnej normy, neuviedol, či výsledky vykonaného dokazovania umožňujú a prečo podriaďiť uplatnený nárok pod toto hmotnoprávne ustanovenie, neuviedol či a aké dôkazy v tomto smere a za týmto účelom vykonal, čo na ich základe zistil a aké právne závery prijal, chýbal argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať. Súd prvej inštancie nedostatočne vyhodnotil vykonané dôkazy, keďže ich nevyhodnotil jednotlivo ani vo vzájomných súvislostiach.

Ako bolo už vyššie uvedené súd prvej inštancie zdôvodnil zamietnutie nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch aj tým, že žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a vznikom škody.

Odvolací súd uvádza, že pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy, obdobne ako pre vznik práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, je nevyhnutné, aby boli súčasne naplnené tri základné predpoklady, ktorými sú nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia nemajetkovej ujmy a kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy; v prípade nemajetkovej ujmy musí byť, navyše, zrejmé, že samotné konštatovanie porušenia práva je nedostačujúce. Podľa právneho názoru Ústavného súdu ČR, v prípade nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nepostačí tvrdiť prieťahy v konaní a "primeranosť nároku", existencia (imateriálnej) ujmy a príčinná súvislosť medzi ňou a nesprávnym úradným postupom musí byť tvrdená a preukázaná. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmov (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva nemajetková ujma, za ktorú je požadovaná náhrada. Tejto otázke nevenoval súd prvej inštancie dostatočnú pozornosť. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmov (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne), prípadne inou skutočnosťou (ak bola tvrdená a preukázaná), sa zisťuje príčinná súvislosť. Protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku ujmy, stačí, že je jednou z príčin, a to príčinou dôležitou, podstatnou a značnou. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Objasneniu tejto otázky nevenoval súd prvej inštancie takmer žiadnu pozornosť, neuviedol medzi akou ujmov (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná, napriek tomu zdôvodnil zamietnutie nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch aj tým, že žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a vznikom ujmy.

Ako bolo už aj vyššie uvedené o nepreskúmateľný rozsudok ide i vtedy, ak z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej (ako tomu bolo v danom prípade). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má obsahovať aké zistenia z konkrétnych dôkazov boli vyvedené a aký majú význam z hľadiska hmotného práva. V odôvodnení rozhodnutia má súd náležite vysvetliť, ako sa vysporiadal s rozhodujúcimi a zistenými skutočnosťami a na akom základe prijal právne závery. Preto ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03).

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy 16.000 eur nezodpovedá uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Podľa § 18 ods. 1 až 3 NZoZŠ, v znení účinnom od 1.1.2013: (1) Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. (2) Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. (3) Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. (podľa pozn. č. 9 - § 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.) Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Súd žalobu vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu trov súvisiacich s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody zamietol podľa § 18 ods. 3 NZoZŠ, pretože tento nárok je zo zákona vylúčený. Odvolací súd je rovnako ako súd prvej inštancie názoru, že náhradu nákladov spojených s predbežným prerokovaním nároku žalobcu na náhradu škody, vo výške 656,94 eur, nebolo možné žalobcovi priznať, nakoľko zákon vylučuje z náhrady škody náklady, ktoré poškodenému vznikli v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody s príslušným orgánom, pretože toto predbežné prejednanie nároku má iba formálny charakter. Pokiaľ v tejto časti súd prvej inštancie žalobu zamietol, jeho rozhodnutie v tejto časti bolo vecne správne.

Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietajúcej žalobu o zaplatenie ušlého zisku v sume 38.830,84 eur a o zaplatenie náhrady nákladov v sume 656,94 eur spojených s predbežným prerokovaním nároku žalobcu na náhradu škody podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil. V súlade s § 224 CSP však nariadil súdu prvej inštancie opraviť úvodnú časť (záhlavie) napadnutého rozsudku správnym označením žalovaného (Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava,) a splnomocnenkyne žalobcu i intervenientky (ADVOKA, s.r.o., Komárnická 36, 821 02 Bratislava, IČO: 44 449 615), keďže žalobca ako žalovaného označil iba Slovenskú republiku, za ktorú iba koná Ministerstvo spravodlivosti SR a JUDr. Jana Kompišová, advokátka, je už od 8.2.2018 spoločníčkou a konateľkou ADVOKA, s.r.o., Komárnická 36, 821 02 Bratislava, IČO: 44 449 615, prostredníctvom ktorej vykonáva advokáciu (porovnaj § 15 ods. 6 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov).

V napadnutej časti zamietajúcej žalobu o zaplatenie ušlého zisku v sume 3.530,12 eur a o zaplatenie nemajetkovej ujmy 16.000 eur a v závislej časti náhrady trov prvoinštančného konania odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vec (v zrušenom rozsahu) vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 391 ods. 1 CSP), z dôvodu, že v dôsledku nedostatkov odôvodnenia rozhodnutia v uvedenej časti došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, keďže nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené uskutočňovať procesné práva žalobcu v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom (chýbal argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať).

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/05).

8. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní (o veci v zostávajúcej časti) riadiť sa názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný, postupovať pri posudzovaní predmetu sporu a rozhodovaní o uplatňovanom nároku žalobcu v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, vyhodnotiť dôkazy jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach a subsumovať preukázaný skutkový stav pod relevantné ustanovenia právnych noriem.

Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobcu, musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie

konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo určité a presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, príp. prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania, teda aj žalobcu.

9. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

Nakoľko v predmetnej veci odvolací súd zrušil, aj keď len čiastočne, napadnutý rozsudok vo veci samej aj rozhodnutie o trovách prvoinštančného konania a vec vrátil v zrušenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v novom rozhodnutí o veci (v zostávajúcej časti) rozhodne súd prvej inštancie i o náhrade trov konania (vrátane trov tohto odvolacieho konania).

10. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)